

בפתח השער

בשבח והודיה להשי"ת, הננו מגישים היום הזה לשלומי אמוני ישראל, צרור קטן הכמות ורב האיכות של פרקי חיי רבינו, אשר משמים גלגלו זכות על ידו וזכה להאיר את כל הגולה כולה כמדורת אש, בפירושו "מתוק מדבש" על הזוהר הקדוש שנתקבל בכל תפוצות ישראל.

איש מכאובים וידוע חולי היה מאז עמדו על דעתו. את חיבורו הגדול, כתב בכוח נשמתו שנצרפה בכור הייסורים, ולא בכוח בשר ודם המשול כחרס הנשבר, ועל דרך שאמר רשב"י לרבי פנחס בן יאיר כשראה בצערו אחר צאתו מן המערה: אלמלא ראיתני בכך, לא מצאת בי כך (שבת ל"ג:).

כמו חיבוריו הגדולים והמפורסמים, גם מסכת חייו הינה חיבור נכבד עד למאוד אשר נרשם בדם ליבו על גווילים נשרפים ואותיות פורחות, בזמן זמנים זמניהם שעשה את כל חושיו קודש לה' והקריב את כל אשר לו להזריח בחושך אור לישרים ולגמול לחייבים טובות ברוחניות ובגשמיות.

אמנם, כל חייו ברח מן הפרסום כמפני אש, ועד יום מותו הלך בצדי דרכים ומאוד מאוד היה שפל רוח בפני כל אדם, עד שאפילו לרשום את שמו על גבי ספריו סירב, אף על פי כן תורה היא וללמוד אנו צריכים ועת לעשות לה' להודיע בשער בת רבים מקצת דרכיו הקדושים ושביליו במים רבים, אשר זו הדרך ישכון אור ה' על אדם ויחביאהו תחת כנפי השכינה.

חסדי ה' נזכיר אשר בהשגחה פרטית נקבצו באו לנו כמה מתלמידיו המופלגים ושאר אנשים כשרים אשר יצקו מים על ידיו, ובידם ילקוט עובדות אמת אשר בעיניהם ראו ובאזניהם שמעו ממקור לא אכזב, ואליהם נוספו מזה אחד ומזה אחד פתגמין יקירין שנשמעו מפיו במועדים וזמנים שונים, עד אשר היו לאחדים בחיבור היקר הזה המגלה טפח ומכסה טפחיים. זכרה להם אלוהי לטובה.

יד רועדת מעלה אש בנרות
והשלחבות משתקפות בדמעה צורבת.
בית הכנסת של נאנאש

מצדיקי העיר הנסתרים.
רבי דניאל פאלאטשעק.

יתום מגיל שלש.
רבינו משתטח על קבר אמו בנאנאש.

פרק ט"ו

זוהר הקדוש "מתוק מדבש"

והמשכילים יזהירו

"אשת חיל מי ימצא... ורחוק מפנינים מכרה"...

שירה רוויית כיסופים מתגלגלת מאי שם על פני ההר ועוברת בין כותלי ציון הרשב"י המתרוקן. מתפללי המנין האחרון של "קבלת שבת", יוצאים החוצה בפנים צוהלות ופונים איש איש לאוהלו לערוך את סעודת חקל תפוחין קדישין. דממה מלאת געגועים מתיישבת בחלל הציון ומתבשמת מניחוחות הדסים שהשאיר אחריו יהודי בעל נפש. אי פה ואי שם, מסבים יהודים שכבר סיימו את סעודתם ואולי עוד לא החלו, ומעיינים בספרים שלפניהם. רוח טהרה עוברת עליהם ומנגנת על מיתרי ליבם. איש מאחינו הספרדים מסלסל בקולו קול עז: "אני חבצלת השרון, שושנת העמקים, כשושנה בין החוחים כן רעייתי בין הבנות"...

השכינה הקדושה הזוהרת באור השבת, נוחתת ממעופה האומלל של ימות החול, "כציפור נודדת מקינה", ומוצאת מנוח בין הספסלים. "מה ידידות משכנותיך ה'... גם ציפור מצאה בית ודרור קן לה"... היא מסתכלת על ידידיה הבוכים על שבריה ושמחים בשלוותה ומתנחמת. "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעיני"...

על כל שולחן מונחים כמה כרכים מספר הזוהר עם פירוש "מתוק מדבש". מן התקרה משתלשלת מגורה יפיפייה ובתוכה מרצדים שלהביות לוחשות המזכירות בהיכל ה' את איש הפלא, הגאון הצדיק המופלא רבי דניאל פריש. ועל מצבת האבן שעליה משתטחים המתפללים ושופכים את צקון לחשם, רקום באותיות זהב שמו הזוהר: לעילוי נשמת רבי דניאל בן רבי נפתלי הירצקא בעל "מתוק מדבש".

טפטוף הרגליים הדהד במעלה ההר. הנה כבר נראים ציוניהם של מייסדי שושלת הקודש, הרה"ק בעל "שומר אמונים" וחתנו בעל "דברי אמונה". סמוך ונראה לקברם, נטמן איש קדוש, איש פלא, רבי דניאל בן שרה פריש, המאור הגדול לממשלת היום.

גדולים צדיקים במיתתם

באו היהודים הרגילים אצל רבינו ונקשו על דלתו. הרבה דברים עליהם להשיח בפניו. הפרנסה קשה קצת וגם השלום ביתי צריך ישועה. נפתחה הדלת ומי מבני הבית הטיח בהם את הבשורה המרה: רבינו איננו!

דקות ארוכות עמדו שם, חשים כי השמים נופלים עליהם. עד שאספו את רגליהם והחלו לצעוד אט אט. אל הר הזיתים. שם, על יד חלקת הקבר הרעננה פרצו בבכי והתחננו בפני אביהם הנאמן שלא ישכח מהם. כי מה יעשו בלעדיו?

עד שעברה השמועה כי לא עזב רבינו את אחיו. מה כאן עומד ומשמש אף שם עומד ומשמש וממציא ישועות לבאים להשתטח על קברו. בעתות רצון כמו גם בשאר ימים, שופכים יהודים זכים את צקון לחשם על הציון שהיה לתל תלפיות, ופועלים ישועות ברוח ובגשם. רבים סיגלו לעצמם מנהג, לעלות על הציון ולהתפלל על פי הסגולה שתיקן, לומר "ג פעמים את פרק י"ג שבתהילים.

ומפעלו הגדול "מתוק מדבש" אשר ממשיך להביא את דבר ה' לאלפי נפשות משתוקקות, מקיים את רוחו הקדושה בעולם ומטעים את נועם אורו לדורות הבאים.